

Вяра

Четвърта неделя след Възкресение, на Разслабения. Света Тавита Иопийска

В ЧЕТВЪРТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ВЪЗКРЕСЕНИЕ - НА РАЗСЛАБЕНИЯ

Ето, ти оздравя, недей греши
вече, за да те не сполети нещо
по-лошо

(Иоан. 5:14)

Благослови, отче!

Чувате ли, благочестиви християни, няма по-ужасно и по-гибелно нещо от греха. Защото той и душата вечно разделя от Бога, и ума покрива с мрак, и на тялото докарва различни болести и немощи, както ясно се вижда при днешния разслабен, за когото ще чуете сега от Евангелието.

Евангелие от Иоан, зачало 14

В онова време възлезе Иисус в Иерусалим. А в Иерусалим, при Овчи порти, се намира къпалня, по еврейски наричана Витезда, която има пет притвора, в тях лежеше голямо множество болни, слепи, хроми, изсъхнали, които очакваха да се раздвижи водата, защото Ангел Господен от време на време

слизаше в къпалнята и раздвижваше водата, и който пръв влизаше след раздвижване на водата, оздравяваше, от каквато болест и да бе налегнат. Там имаше един човек, болен от трийсет и осем години. Иисус, като го видя да лежи, и като узна, че боледува от дълго време, казва му: искаш ли да оздравееш? Болният му отговори: да, господине, но си нямам човек, който да ме спусне в къпалнята, кога се раздвижи водата, когато пък аз дойда, друг слиза преди мене. Иисус му казва: стани, вземи одъра си и ходи. И той веднага оздравя, взе си одъра и ходеше. А тоя ден беше събота. Поради това иудеите думаха на изцерения: събота е, не бива да си дигаш одъра. Той им отговори: Който ме изиери, Той ми рече: вземи одъра си и ходи. Попитаха го: кой е Човекът, Който ти рече: вземи одъра си и ходи? Но изцереният не знаеше, кой е, защото Иисус се бе отдръпнал поради тълпата, що беше на онова място. След това Иисус го среща в храма и му рече: ето, ти оздравя, недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо. Човекът отиде, та обади на иудеите, че Иисус е, Който го изцери. За това иудеите гонеха Иисуса и търсеха случай да Го убият, за дето вършеше това в събота. (Иоан. 5:1-15)

ТЪЛКУВАНИЕ

Евреите имали три големи празника, които празнували всяка година. Първият празник бил Пасха, която празнували през месец март като спомен за това, че Бог ги извел от Египет. Вторият бил Петдесетница, която празнували през май като спомен за това, че Бог им дал закона петдесет дни след излизането им от Египет. А третият бил Шатри, който празнували през септември, когато събирали реколтата от земни плодове и правели по нивите и лозята шатри, където се веселели и си припомняли как са живели четиридесет години в пустинята в шатри и се хранели с маната, която падала от небето. На тези три празника евреите от всички села се

събрали в Иерусалим, за да празнуват заедно. Тогава Христос, за да не се покаже като противник на еврейския закон, отишъл в Иерусалим в Овчата къпалня, която се наричала Овча, защото вътре измивали червата на овцете, които колели за жертва. В тази къпалня всяка година по веднъж слизал Божий ангел и правел по едно чудо, което предсказвало нашето кръщение. Защото, като размътвал водата, тя придобивала сила от него и изцерявала по един болен - този, който пръв влезе в нея, както светото Кръщение изцерява душевните ни болести. Край тази вода се изцерил и днешният разслабен, който толкова много години лежал край нея, за да се изцери, но все го изпреварвали други, по-силни, които влизали в къпалнята и се изцерявали, но той пак не се махал оттам, нито отслабвала надеждата му, нито рекъл някаква хулна дума против Бога, нито проклед часа, в който се е родил, както правят мнозина нетърпеливци. За това и получил чудно изцерение. Защото, когато Христос го попитал дали иска здраве, той рекъл търпеливо: „да, господине, но си нямам човек, който да ме спусне в къпалнята, кога се раздвижи водата, когато пък аз дойда, друг слиза преди мене.“. Вижте какво смирение проявил Христос: Стани, вземи одъра си и ходи. И той веднага станал и започнал да ходи. Защото Христовите думи, като всесилни веднага укрепили костите и мускулите му и той станал, взел си одъра и тръгнал, за което иудеите го укорили, че носи одъра си в съботен ден. Но Христос извършил много такива чудеса в съботни дни, за да ни научи, че е добре и на празник да вършим добро и да проявяваме милост, към слабите и сиромасите. А евреите от завист нападнали изцерения и казвали, че не бива да носи одъра си в събота, на което изцереният казал дръзновено, че Този, Който го изцерил, му казал да си вземе одъра, на който бил лежал тридесет и осем години. Понеже били заслепени от завист, иудеите не попитали кой го е изцерил, а го попитали, кой му е казал да си носи одъра. А той не знаел кой бил

Човекът, Който му казал да си вземе одъра, защото Христос се бил махнал оттам, за да не би изцереният да Го спре пред народа и да предизвика още по-голяма завист у юдеите. Христос оставил това чудо да се прослави само. И така, колкото повече евреите говорили лошо за чудото, толкова по-явно ставало то, тъй като изцереният ходел из целия град и дръзновено проповядвал Бога, Който го изцерил. След това Христос, като намерил изцерения в храма, му рекъл: Ето, ти оздравя, недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо. От тези Христови думи разбираме, че в много случаи болестта и страданието са причинени от грях. Но знайте, че колкото и болести и беди да ни спохождат на този свят, те са Божие благодеяние, което Бог ни дава от милост с цел нашето поправяне, а колкото грехове останат ненаказани тук, за тях Бог без милост вечно ще ни наказва там.

ПОУЧЕНИЕ

Но има много хора, които се чудят, като гледат, че грешниците живеят на този свят най-благополучно и без наказание, а не знаят, че Бог ги държи за Страшния Си съд, където ще ги накаже вечно. За това, когато видим някой грешник да живее славно и благополучно, да не желаем неговото благополучие, нито да завиждаме на беззаконието му, както казва пророк Давид: Не ревнувай на злодейците (слав.: на лукавстващите), не завиждай на ония, които вършат беззаконие (Пс. 36:1), защото те като трева ще бъдат скоро покосени, и като зелен злак те повяхват. Така и когато виждаме някой нечестивец да се извисява, като топола, да не се чудим, защото до утре и мястото му вече не ще го познава. А когато грешим и не биваме наказвани, тогава да се боим най-много - защото Божието дълготърпение ни чака да се покаем, а ако не се покаем, трупаме върху себе си Божи гняв за Страшния съд, където ще се заплати на всекиго според делата му. Защото, ако на този свят не получим никакво

наказание за греховете си, на онзи свят ще получим вечно наказание, понеже Бог ни наказва тук за малките грехове, за да се покаем, а за големите, ако не се поправим, на онзи свят непременно ще ни накаже вечно. Защото Бог забавя, но не забравя. Когато не накаже тук, ще го накаже там за греховете му. Защото накъдето и да погледне, човек навсякъде вижда беди и грехове, понеже умът от младини тича към зло. Но тъй като имаме голямо прибежище - неизказаното Божие милосърдие, - да не се отчайваме, а да се каем и да имаме надежда. Защото Бог, като види чистото ни покаяние, не само ще ни прости греховете, но и ще ни избави от наказание, както казва пророк Давид: "Беззаконието си съзнавам, съкрушавам се заради греха си", "аз казах: "ще изповядам Господу моите престъпления, и Ти сие от мене вината на греха ми." (Пс. 37:19, 31:5). Ето ни много добър пример, защото ако вършим зло, ще получим пак зло или тук, или там. Ако ли пък правим добро и се каем, като Давид ще получим и опрощение, и Небесното царство, с помощта на Христа, Комуто слава във вечните векове, Амин.

Кондак Недели о расслабленном

глас 3

Душу мою, Господи, во гресех всяческих/ и безместными деяньми люте расслаблену,/ воздвигни Божественным Твоим предстательством,/ якоже и расслабленного воздвигл еси древле,/ да зову Ти спасаем:// Щедрый, слава, Христе, державе Твоей.

Света Тавита Иопийска

„**В** Иопия имаше една ученица, на име Тавита, което значи: Сърна; тя беше изпълнена с добри дела и милостини, които правеше. Случи се в ония дни, че тя заболя и умря. Окъпаха я и туриха в една горница. А понеже Лида беше близо до Иопия, учениците, като чуха, че Петър е там, проводиха при него двама души да го молят, да дойде незабавно при тях. Петър стана и отиде с тях; и когато стигна, възведоха го в горницата, и всички

вдовици дойдоха при него, плачейки и показвайки ризи и дрехи, що ги бе правила Сърна, докато живеела с тях. Петър отпрати всички вън и, като коленичи, помоли се, па се обърна към тялото и рече: Тавито, стани! И тя отвори очите си и, като видя Петра, седна. Той ѝ подаде ръка, дигна я и, като повика светиите и вдовиците, представи я жива. Това стана известно по цяла Иопия, и мнозина повярваха в Господа. **(Деян. 9:36-42)**“

(Святая праведная Тавифа, женщина добродетельная и милосердная, принадлежала к христианской общине в Иоппии. Случилось так, что она, тяжело заболев, умерла. В то время недалеко от Иоппии, в Лидде, проповедовал святой апостол Петр. К нему были посланы гонцы с убедительной просьбой о помощи. Когда апостол пришел в Иоппию, праведная Тавифа была уже мертва. Преклонив колена, первоверховный апостол сотворил горячую молитву ко Господу. Затем подошел к одру и воззвал: «Тавифа, встань!» Она поднялась совершенно здоровой.)

Тропарь праведной Тавифе Иоппийской

глас 4

Днесъ вѣра Христова утверждаѣтся каменем вѣры,/ и

ликовству́ет в весéлии Иоппі́я,/ псалóмски славослóвят
Жизнода́вца Сы́на Бóжия вéрнии,/ ві́дяще соверша́емо вéлие
чúдо:/ первоверхóвный апóстол глаго́лет,/ и умéршая востаёт
от грóба,/ ю́же Низложі́тель смéрти да́рует Цéркви,/ да
украша́ются во о́браз ея́ добродéтелями лю́ди. / Прииді́те ўбо,
христиа́не,/ принесéм ко святéй молéния на́ша:/ блаже́нная
Таві́фо и милосéрдная,/ вознесі́ на́ша воздыха́ния Пресвяте́й
Тро́ице,/ и моли́ся со дерзнове́нием,/ да сы́нове свéта
Превéчнаго бúдем,/ да сподóбимся Бóжия мі́лости,/ да
пребыва́ем в любви́ Божéственной,// и да ца́рствует мир во
вселéнней.

Тропарь праведной Тавифе Иоппийской в Неделю о расслабленном

глас 4

Апóстолом сотайннице, мі́лостивая Таві́фо,/ обі́тели
же́нския нача́ло положи́ла еси́/ и бéдным одея́ние была́ еси́,/
послу́шнице смире́нная,/ сло́ву апóстола Петра́ повинúвшись,/
из мёртвых сі́лою Христо́вою возста́ла еси́/ и ны́не на Небесéх
свéтло прáзднуеши. / Тёмже моли́ Христа́ Бóга// всем,
помина́ющим тя, дарова́ти живóт вéчный.

Кондак праведной Тавифе Иоппийской

глас 4

Ужаса́хуся Иоппі́йстии лю́дие, и дивля́хуся Ангели Бóжии,/
егда́ Исцели́вый Енне́я воззва́ от мёртвых се́рну нарица́емую,
милосéрдием преукра́шенную,/ о не́йже к нему́ зыва́ху
вдови́цы неимúщия/ И ны́не, Таві́фо блаже́нная, услы́ши
моли́твы на́ша, к тебе́ приносíмыя,/ и испроси́ у вся́ческих
благ Подáтеля мі́лости и щедрóты вéрным Егó,/ да блажа́ще
тя, вопиéм ти:// ра́дуйся, добродéтели нас навча́ющая.

Ин кондак праведной Тавифе Иоппийской

Первоначальная Цѣрковь ликовствуѣт,/ Иоппія тобою,
Тавифо, просвѣщается,/ из мѣртвых твоѣму воскресѣнію
радующися,/ и мы, пѣмь твою нынѣ празднующе,/ славим
Побѣдителя смѣрти - Христа Бѣга, // ѡбщаго святаго
Воскресѣнія чающе.

Молитва праведной Тавифе Иоппійской

О, преславная ученице Христова, свѣтлая звездѣ
Иоппійская, святѣя праведная Тавифо! К тебѣ, нынѣ на
Небесѣх сущей, с вѣрою притекаѣм в молитве, ты же, яко
милостивая в жизни своѣй бывша, не лишѣи и нас, смиренных,
милосѣрдия твоего. Принеси усѣрдныя молѣнія твоѣ
Спасителю всех, Христу Бѣгу, да дарует нам, хладным, любовь,
маловѣрным - теплую вѣру, ленящимся - ревностное
трудолюбие, гордящимся - тихое смиреніе, инокиням - святое
послушаніе, начальствующим - разум и милосѣрдие, болящим
- здравіе и облегчѣніе, бѣдным - поможѣ и заступленіе,
унывающим - Бѣжие упованіе, обителям - мир и спасѣніе,
людѣм - во благом поспешѣніе, всем в скорбѣх - утѣшеніе.
Наипаче моли Господа нашего, апѣстолом Петромъ ты
воскресившаго, да и мы сподѣбимся по ѡбщемъ всех
Воскресѣніи стати в Цѣркви Его одесную и с тобою славити
Отца, и Сына, и Святаго Духа во вѣки вековъ. Аминь.

{{_LINK1_}}